Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 564 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MASSIN**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ECIRLI *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing betreft het "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*".

Het feitenrelaas wordt door verweerder als volgt omschreven:
"*U bent een Eritrees staatsburger van Tigrinya origine afkomstig uit het dorp Kutmewi in de zoba Maekel. Op 10/09/2017 ontvluchtte u uw land van herkomst. U verbleef 5 jaar in Soedan waarna met een vals paspoort naar Turkije reisde. U verbleef er 2 jaar en 2 maanden in Istanbul. Op 22/10/2024 bereikt u via de zee Griekenland. U werd ondergebracht in een opvangcentrum op het eiland Leros. Nadat u op 26/11/2024 de vluchtelingenstatus werd toegekend diende u na een verblijf van 1 maand en 10 dagen het opvangcentrum te verlaten. U trok naar Athene voor 4 maanden en 11 dagen waarna u naar België kwam waar u op 14/04/2024 uw verzoek om internationale bescherming indiende.*
U heeft Griekenland verlaten omdat u er geen werk vond, geen medische zorgen kreeg, geen onderwijs kon volgen, in het opvangcentrum maar 1 maal per dag eten kreeg, en in Athene leefde op brood en cola. Uw

Grieks paspoort en verblijfsvergunning werd van u gestolen in Frankrijk. U bent in het bezit van een kopie van uw identiteitskaart en deze van uw ouders."

Verweerder oordeelt na een omstandige analyse dat verzoekster het vermoeden niet weerlegt dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden.

Bijgevolg zijn er volgens verweerder geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In het enig middel voert verzoekster de navolgende schendingen aan:
"- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; - artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- artikel 48 tot artikel 48/7, artikel 57/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);
- artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoeksters om internationale bescherming (herschikking);
- artikel 4 en artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);
- artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoekster geeft een omschrijving van de toepasselijke rechtsbeginselen.

Verzoekster argumenteert verder als volgt:
"*ii. Toepassing in casu*
In de bestreden beslissing heeft het CGVS zijn onderzoeksplicht op flagrante wijze miskend. Het heeft zich beperkt tot een oppervlakkige beoordeling van de verklaringen van verzoekster, waarbij het de bewijslast volledig en onrechtmatig op haar schouders heeft gelegd. In plaats van de door haar aangehaalde moeilijkheden proactief te onderzoeken en te kaderen binnen de gekende systemische problemen in Griekenland, heeft het CGVS haar een gebrek aan initiatief en een vermeende 18 desinteresse verweten. Deze aanpak miskent de essentie van de samenwerkingsplicht en leidt tot een beslissing die zowel feitelijk als juridisch onhoudbaar is.

a. Over de vermeende autonomie en het gebrek aan onderzoek naar de werkelijke inspanningen van verzoekster
Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de moeilijkheden van verzoekster niet "buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om" waren en dat zij onvoldoende stappen heeft ondernomen om werk te vinden. Deze conclusie is het resultaat van een manifest gebrekkig onderzoek. Tijdens haar gehoor op 18 februari 2026 heeft verzoekster expliciet verklaard welke concrete stappen zij wél heeft ondernomen om aan werk te geraken. Zij getuigde: "Ik probeerde werk te vinden in de landbouw om tomaten te plukken, ze zeiden altijd we gaan je bellen maar ze deden dit nooit, en ik verloor hoop en besloot te vertrekken". Op de vraag wie "ze" waren, antwoordde zij: "Kantoren, zoals agentschappen".
Het CGVS heeft nagelaten hierover enige diepgaandere vragen te stellen. Het heeft niet gevraagd om welke agentschappen het ging, hoe vaak zij contact heeft opgenomen, of welke documenten van haar werden geëist. In plaats daarvan wordt haar poging om via formele kanalen werk te zoeken summier van de hand gewezen en wordt haar verweten geen andere zaken te hebben geprobeerd, zoals schoonmaakwerk. Dit is een onredelijke en onrechtvaardige benadering. Het CGVS negeert volledig de context waarin verzoekster zich bevond: een alleenstaande, kwetsbare vrouw, zonder sociaal netwerk, zonder kennis van de Griekse taal of het complexe bureaucratische systeem, en volledig afhankelijk van de tanende financiële steun van

een familielid in het buitenland. Haar leefomstandigheden – een kamer huren met vijf andere personen ("met 6 huurden we een kamer") en overleven op "cola en brood" – getuigen niet van een gebrek aan wil, maar van een wanhopige strijd om te overleven in een vijandige omgeving. Het CGVS had moeten onderzoeken in welke mate de door haar beschreven ervaringen – het contacteren van agentschappen zonder resultaat – symptomatisch zijn voor de gekende systemische barrières op de Griekse arbeidsmarkt voor erkende vluchtelingen, zoals beschreven in talrijke COI-rapporten die het CGVS zelf citeert. Door dit na te laten, heeft het CGVS de bewijslast omgekeerd en van verzoekster geëist dat zij, een kwetsbaar individu, het falen van een volledig systeem zou aantonen, wat een schending is van zijn onderzoeksplicht.

b. Over de administratieve belemmeringen en het gebrek aan onderzoek naar de systemische barrières
Een van de meest schrijnende voorbeelden van het falen van de onderzoeksplicht van het CGVS betreft de kwestie van de administratieve documenten, met name het AMKA-nummer (sociale zekerheid) en het AFM-nummer (fiscaal registratienummer). Het CGVS baseert zijn negatieve oordeel grotendeels op de verklaring van verzoekster dat zij "niks drvr gedaan" heeft om deze documenten te bekomen. Deze oppervlakkige lezing van haar getuigenis is een karikatuur van een zorgvuldig onderzoek. Het CGVS heeft volledig nagelaten de onderliggende redenen voor haar passiviteit te onderzoeken. Verzoekster verklaarde immers ondubbelzinnig: "Ik wist niet wat te doen en hoe" en "door de taal en ik was nieuw, kreeg ik het niet". Ze gaf aan dat ze wel om hulp had gevraagd aan informele contacten ("Er waren arabieren en vroeg het hen"), maar dat deze beloftes om te helpen op niets uitliepen ("Ze zeiden dat ze me gingen bellen maar deden dit niet"). Het CGVS had op dit punt moeten doorvragen. Het had moeten onderzoeken waarom officiële instanties zoals de UNHCR of andere NGO's voor haar onbereikbaar leken. Haar antwoord "Ik heb dit niet geprobeerd" en "ik was nieuw daar en wist niet waar hulp te bekomen" had voor een zorgvuldige onderzoeksinstantie een alarmsignaal moeten zijn, een indicatie van extreme desoriëntatie en kwetsbaarheid, en niet een bewijs van nalatigheid.
Het CGVS erkent in zijn eigen beslissing het bestaan van "administratieve barrières" in Griekenland, maar slaagt er volkomen in om deze abstracte kennis te verbinden met de concrete, individuele situatie van Mevrouw A.. Het is algemeen bekend, en gedocumenteerd in COI-rapporten, dat het verkrijgen van een AMKA- of AFM-nummer voor vluchtelingen in Griekenland een kafkaiaans proces is, vaak gekenmerkt door een circulaire logica waarbij men werk nodig heeft om een document te krijgen, en een document om werk te vinden. Door verzoekster de schuld te geven van het niet navigeren door dit disfunctionele systeem, zonder enige begeleiding of kennis van de taal, miskent het CGVS zijn plicht om de effectieve toegankelijkheid van rechten te onderzoeken, en niet enkel hun theoretische bestaan.

c. Over het risico op behoeftigheid en het ontbreken van een beoordeling van het cumulatieve effect
De bestreden beslissing faalt erin een holistische beoordeling te maken van de situatie van verzoekster en negeert de cumulatieve impact van de verschillende ontberingen waarmee zij werd geconfronteerd. Het CGVS analyseert elk probleem – werkloosheid, huisvesting, gezondheidszorg, administratieve barrières – als een afzonderlijk element, om vervolgens te concluderen dat geen enkel element op zichzelf de "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" van het Ibrahim & Jawo-arrest bereikt. Deze gefragmenteerde aanpak is fundamenteel gebrekkig. Het is juist de combinatie van deze factoren die verzoekster in een toestand van "zeer verregaande materiële deprivatie" bracht. Het CGVS had moeten onderzoeken hoe het gebrek aan een AMKA-nummer haar toegang tot de formele arbeidsmarkt en gezondheidszorg onmogelijk maakte; hoe het gebrek aan werk haar dwong tot een precaire woonsituatie in een overvolle kamer; en hoe deze uitzichtloze situatie, gecombineerd met haar chronische gastritis, haar fysieke en mentale gezondheid ondermijnde. Verzoekster getuigde dat zij medische hulp zocht voor haar gastritis in Athene, maar werd geconfronteerd met een eis tot betaling van 160 euro, een bedrag dat zij onmogelijk kon opbrengen: "ze vroegen geld en had er geen".
Het CGVS stelt hierover geen enkele verdere vraag en verifieert niet of dit een gangbare praktijk is voor vluchtelingen zonder AMKA in Griekenland. Het negeert haar getuigenis dat ze overleefde op "cola en brood", een duidelijke indicatie van extreme armoede. De beslissende factor, namelijk het wegvallen van de financiële steun van haar zieke nicht in Saoedi-Arabië, wordt door het CGVS nauwelijks in overweging genomen, terwijl dit het moment was waarop haar situatie onhoudbaar werd en zij volledig afhankelijk werd van overheidssteun die in de praktijk onbestaande was. Door de situatie niet in haar totaliteit en met aandacht voor de specifieke kwetsbaarheid van verzoekster te beoordelen, heeft het CGVS de reële ernst van het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM volledig miskend.

iii. Schending
Door de hierboven beschreven handelwijze heeft het CGVS zijn samenwerkingsplicht, zoals voortvloeiend uit artikel 10, lid 3, van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële zorgvuldigheidsplicht, op ernstige wijze geschonden. In plaats van een actief en diepgaand onderzoek te voeren naar de concrete en individuele situatie van verzoekster, heeft het CGVS een passieve en verwijtende houding aangenomen. Het heeft de verklaringen van verzoekster niet gebruikt als startpunt voor een verder onderzoek naar de effectieve leefomstandigheden voor een alleenstaande, kwetsbare vrouw in Griekenland, maar heeft deze verklaringen selectief geïnterpreteerd om

haar een gebrek aan initiatief aan te wrijven. Hiermee heeft het CGVS de bewijslast op een ontoelaatbare wijze omgekeerd. Het is niet aan verzoekster, die zich in een uiterst precaire en kwetsbare positie bevindt, om de systemische tekortkomingen van het Griekse opvang- en integratiesysteem te bewijzen. Het is de taak van het CGVS om, in het kader van zijn onderzoeksplicht, de geloofwaardige en coherente verklaringen van verzoekster over haar persoonlijke ontberingen te toetsen aan de beschikbare, objectieve landeninformatie en op basis daarvan te beoordelen of haar situatie de drempel van artikel 3 EVRM bereikt.
Het CGVS heeft nagelaten de cruciale verbanden te leggen tussen de individuele problemen van verzoekster en de gekende structurele problemen in Griekenland. Het heeft de cumulatieve impact van haar precaire huisvesting, gebrek aan inkomen, onvermogen om toegang te krijgen tot medische zorg en de onoverkomelijke administratieve hindernissen niet naar waarde geschat."

Verzoekster omschrijft de administratieve hinderpalen die de uitoefening van haar rechten verhinderen. Zij omschrijft de problematiek en verwijst naar haar verklaringen omtrent haar persoonlijke situatie inzake:
- onmogelijkheid om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt zonder fiscaal identificatienummer (AFM);
- onmogelijkheid om toegang te krijgen tot gezondheidszorg zonder sociaal verzekeringsnummer (AMKA);
- cumulatief effect: illusoire bescherming.

Wat betreft de onmenselijke en vernederende leefomstandigheden omschrijft verzoekster het "*Juridisch Kader — Artikel 3 EVRM en Artikel 4 EU-Handvest*".
Verzoekster geeft middels haar verklaringen en landeninformatie een opsomming van haar situatie inzake:
1. Huisvesting en het risico op dakloosheid;
2. Financiële situatie en toegang tot de arbeidsmarkt;
3. Gezondheidstoestand en de toegang tot gezondheidszorg;
4. Integratie-inspanningen versus structurele belemmeringen;
5. De afwezigheid van een adequaat sociaal netwerk;
6. Cumulatief effect en de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekster gaat verder in op de problematiek in Griekenland van (i) huisvesting en sociale voorzieningen, (ii) gezondheidszorg, (iii) arbeidsmarkt, (iv) xenofobie en discriminatie, (v) bescherming door de autoriteiten.
Dienaangaande besluit ze als volgt:
"*1. Binnen 30 dagen na aankomst zou zij uit elke vorm van opvang worden gezet en dakloos worden, aangezien het HELIOS-programma is stopgezet en de toegang tot de overvolle daklozenopvang wordt geblokkeerd door de onmogelijke vereiste van een actieve AMKA, die op haar beurt tewerkstelling vereist.*
2. Zij zou geen toegang hebben tot enige vorm van sociale bijstand om in haar basisbehoeften (voedsel, hygiëne) te voorzien, vanwege de wettelijke vereiste van een verblijfsduur van minstens vijf jaar.
3. Zij zou geen toegang hebben tot de openbare gezondheidszorg, noch voor fysieke kwalen, noch voor eventuele psychologische noden, opnieuw vanwege de onmogelijkheid om zonder werk een actieve AMKA te verkrijgen. Het gebrek aan tolken zou elke effectieve zorg verder verhinderen.
4. Haar kansen op het vinden van legale, stabiele tewerkstelling die haar uit deze situatie zou kunnen halen, zijn quasi onbestaande. Zij zou geconfronteerd worden met een zeer hoge werkloosheidsgraad voor vrouwen en systemische barrières, zonder enige vorm van taal- of opleidingsondersteuning van de staat, waardoor zij zou worden overgeleverd aan de precaire en uitbuitende informele arbeidsmarkt.
5. Dit alles zou zich afspelen in een vijandig en xenofoob klimaat, waar zij niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten, die zelf betrokken zijn bij mensenrechtenschendingen tegen migranten en vluchtelingen en systematisch falen om deze te onderzoeken.
De combinatie van deze factoren plaatst een begunstigde van internationale bescherming in een situatie die niet louter als armoede kan worden omschreven. Het is een toestand van volledige rechteloosheid en verlatenheid, gecreëerd door het structurele falen van de Griekse staat op alle essentiële domeinen. Dit leidt onvermijdelijk tot een situatie van extreme materiële ontbering die de fysieke en mentale gezondheid ondermijnt en een persoon in een staat van vernedering brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De terugkeer van verzoekster naar Griekenland zou haar blootstellen aan een reëel risico op een dergelijke onmenselijke en vernederende behandeling."

2.2. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2026 brengt verweerder aanvullende landeninformatie bij inzake de situatie in Griekenland voor statushouders.

Beoordeling

3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft vooreerst aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :* […]
3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.*" (*Parl. St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

4. Inzake verzoeksters administratieve situatie in Griekenland stelt de bestreden beslissing:
"*Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u op 26/11/2024 de vluchtelingenstatus heeft gekregen, dat u dezelfde dag een verblijfsvergunning (ADET) heeft gekregen die geldig is tot 25/11/2027, en dat u op 16/12/2024 een reisdocument hebt verkregen dat geldig is tot 15/12/2029. U stelt (CGVS p. 5) dat uw originele Griekse documenten van u werden gestolen in Frankrijk. Zelfs indien u niet meer over de originele ADET beschikt, en waar u verklaarde dat u niet over een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) beschikt, dient te worden opgemerkt dat, mede gezien onderstaande informatie, niets er op wijst dat u deze documenten, indien u hiertoe de nodige stappen onderneemt, niet zou kunnen vernieuwen/aanvragen*."

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken.
Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing stelt: "*U trok naar Athene voor 4 maanden en 11 dagen waarna u naar België kwam waar u op 14/04/2024 uw verzoek om internationale bescherming indiende*"; bijgevolg zou verzoeksters verzoek om internationale bescherming in België voorafgaan aan haar erkenning als vluchteling in Griekenland. Uit het administratief dossier blijkt dat de Bijlage 26 gedateerd werd op 14 april 2024 terwijl echter uit alle overige documenten van de DVZ blijkt dat het verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 14 april **2025**.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze

drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a*., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf*. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a*., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening EU 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest *Ibrahim e.a*., punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97).

6. Verzoekster betoogt in essentie dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

7. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019,

gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a*., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de (voormalige) Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening EU 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.
Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

8. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17*, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoekster, aan haar individueel profiel en haar vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in haar eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat wat deze individuele omstandigheden verder betreft de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Het komt verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoekster in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan haar specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend, haar zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in het verzoekschrift toont verzoekster niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid (Vragenlijst "*bijzondere procedure noden DVZ*" en 'beoordeling bijzondere procedurele noden').

Verzoekster voert in het verzoekschrift dienaangaande geen opmerkingen aan.

10.1. Verzoekster, een volwassen vrouw van 19 jaar oud, maakt verder niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat ze een alleenstaande vrouw is, maar gaat eraan voorbij dat haar kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw onvoldoende ernstig is om een serieuze impact op haar zelfredzaamheid (zie *infra*) te kennen.

Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Verzoekster brengt geen enkel attest bij ter adstructie van enige medische of psychologische problemen.

Bijgevolg kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten.

10.2. De Raad benadrukt verder dat verzoekster nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen haar toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoeksters Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat haar betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat betreft verzoeksters bewering dat haar ADET en Grieks reisdocument gestolen zijn in Frankrijk wijst verweerder er in de bestreden beslissing op dat het hoe dan ook mogelijk is een vervangkaart te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft hij ook de te volgen procedure mee: "*Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/ en-us/articles/4985619341335; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/ RSA_BIP_Report_EN.pdf).*"

Verzoekster brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Verder blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en haar gedrukte verblijfsvergunning is kwijtgeraakt, te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Zelfs indien verzoekster dus niet langer in het bezit zou zijn van haar gedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Er blijkt uit de landeninformatie aldus niet dat er zich bijzondere of onoverkomelijke problemen stellen om een duplicaat van een geldige ADET te bekomen.

10.3. Verzoekster herneemt in het verzoekschrift verder dat zij geen AMKA of AFM had; uit haar verklaringen zou tevens blijken dat ze niet wist hoe ze deze documenten diende te bekomen.
Hieromtrent stelt verweerder in de aanvullende nota van 5 augustus 2026:
" *Het laatste AIDA-rapport dat in juli 2026 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr) bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, maar geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.*
Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026 en arrest nr. nr. 348 387 van 10 juni 2026).
Toegang tot gezondheidzorg voor begunstigden zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op

h t t p s : / / w w w . c g r s . b e / s i t e s / d e f a u l t / f i l e s / r a p p o r t e n / coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/ greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ ENGLISH_BROCHURE.pdf)."

10.4. In verband met het AFM stelt de bestreden beslissing:
"*De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21)."*

Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoeksters verblijfsvergunning geldig is tot 25 november 2027, is haar AFM dus ook geldig tot die datum. De bewering dat verzoekster niet weet hoe ze een AFM kan bekomen, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om deze te bekomen. Van verzoekster kan verwacht worden, mede gelet op moeilijkheden die ze ondervond om van Eritrea naar België te reizen, dat ze in de mogelijkheid is om zich hieromtrent nuttig te informeren.

10.5. Verzoekster toont – rekening houdend met het geheel van voorgaande – niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, hetgeen op heden geenszins het geval lijkt te zijn, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoekster geen blijk heeft gegeven van een bijzondere mentale of fysieke kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

11. Verzoekster beroept zich in haar verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij herneemt haar verklaringen aangaande haar moeilijkheden in Griekenland op het vlak van toegang tot werk, huisvesting, taallessen en gezondheidszorg, en verwijst naar algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens haar een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoekster bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De bestreden beslissing heeft aangaande verzoeksters verklaringen omtrent haar moeilijkheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming reeds op terechte, pertinente en omstandige wijze als volgt gemotiveerd:

"*Uit uw verklaringen (CGVS p. 5-9) blijkt wat betreft uw verblijf van 4 maanden en 11 dagen in Athene dat u er samen met 5 anderen een kamer huurde voor 100€ per maand, u verkreeg dit geld via een familielid in SaudiArabië. Zij werd later ziek en het werd moeilijk om u nog steun te verlenen. In uw voedsel en drank kon u zelf voorzien, u leefde op brood en cola. U kon er geen werk vinden. U probeerde tevergeefs via agentschappen werk te vinden in de tomatenoogst. U had medische zorgen nodig maar kon dit niet betalen. U kon geen lessen Grieks en Engels volgen.*
Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 6-7) dat u geen AMKA noch een AFM had maar u heeft hiervoor ook geen afdoende stappen ondernomen, voor de AMKA heeft u niks ondernomen en voor een AFM wist u niet hoe u dit kon bekomen. U informeerde bij Arabieren die een AFM in hun bezit hadden die zeiden dat ze u gingen bellen maar dit niet deden. U wist niet waar u hulp kon bekomen. Gevraagd of er geen organisatie zijn in Athene die erkende vluchtelingen hiervoor kunnen bijstaan, verklaart u dat u dit niet heeft geprobeerd. Gevraagd of bv. het UNHCR er niet aanwezig is en zou kunnen helpen, verklaart dat dit misschien mogelijk is maar met hen geen contact heeft genomen omdat u rekende op de steun van de Arabieren. Aangezien deze documenten zoals hierboven werd aangetoond elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen, kan verwacht worden dat u meer meer daadkracht zou vertonen en meer doorgedreven pogingen zou ondernemen om deze documenten te proberen te verkrijgen.
Wat betreft de problemen die u kende om er werk te vinden en een kamer te blijven huren, werd er u gevraagd of er geen organisaties zijn die hieromtrent hulp kunnen bieden, verklaart u (CGVS p. 8) dat u deze niet kende, dat u daar nieuw was, en zich daar niet over heeft geïnformeerd, waaruit wederom uw desinteresse blijkt om in Griekenland te proberen een leven op te bouwen. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt nochtans dat, ondanks problemen als de taalbarrière en mogelijk racisme ten aanzien van vreemdelingen, er wel degelijk jobopportuniteiten zijn voor begunstigden van internationale bescherming, ook al is dit vaak in de informele economie, die een aanzienlijk deel van de totale economie uitmaakt en waarin overigens ook veel Griekse onderdanen actief zijn.
U verklaart ook (CGVS p. 8-9) dat u geen medische zorgen kon krijgen voor de behandeling van uw gastritis in een hospitaal omdat u de gevraagde 160€ niet kon betalen om een gehele check-up te laten uitvoeren. U kan hieromtrent echter geen begin van bewijs voorleggen, hetgeen – indien men u een dergelijk onderzoek zou voorstellen – toch kan verwachten. U stelt dat men geen voorafgaand medisch onderzoek heeft gedaan, hetgeen weinig plausibel is. U antwoordt bevestigend dat er gratis medische zorgen voorhanden zijn in Griekenland maar u wist niet waar die waren en had iemand nodig die de taal spreekt, het niet afdoende is. Mits een eenvoudige zoekopdracht bv. via de site van het UNHCR Greece (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) kan men hierover, én over nog zoveel meer, informatie terugvinden o.a. in het Arabisch, een taal die een beetje machtig bent. Blijkens uw verklaringen heeft u momenteel geen last meer van gastritis.
Wat uw beweerde gebrek aan scholing betreft, dient te worden vastgesteld dat u hiertoe in Athene helemaal geen poging heeft ondernomen (CGVS p. 9).
U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.
Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).
Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een

staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).”

De voorgaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoekster in het verzoekschrift omstandig verwijst naar algemene landeninformatie kan dit niet volstaan als dienstige weerlegging van de voormelde concrete vaststellingen.
Verzoekster komt voor het overige niet verder dan het hernemen van haar reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen aangaande haar ervaringen in Griekenland en het tegenspreken van de appreciatie van verweerder, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer betreft.

De Raad benadrukt dat de begunstigde van internationale bescherming de nodige inspanningen dient te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen.

Verzoeksters zelfredzaamheid, gepaard met haar korte verblijf van ongeveer zes maanden na de erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, noopt tot de conclusie dat verzoekster geen enkele intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen, ook al beschikte zij duidelijk over de daartoe benodigde capaciteiten, middelen en steun.

Nu verzoekster beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van haar vluchtelingenstatus, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Verzoekster toont met haar algemeen betoog in het verzoekschrift en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder niet aan dat zij haar rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoekster onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt zij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat haar rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat verzoekster over voldoende zelfredzaamheid, middelen en een netwerk beschikt opdat zij zich opnieuw zou kunnen vestigen in Griekenland en er gebruik te maken van de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden.

Tot slot dient erop gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekster maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt haar in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont.

12. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

13. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “*QY t. Bondsrepubliek Duitsland*”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekster nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS